

V PREPROSTE BESEDE

JKG

SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA





PREPROSTE BESEDE
SLOVENSKE SLIKANICE
ZA OTROKE SVETA

OB TRIDESETLETNICI ŠOLSKEGA GLASILA

ŠENTRUPERT

2000

PREPROSTE BESEDE
SLOVENSKE SLIKANICE
ZA OTROKE SVETA

OB PUBLIKACIJSKI OBLASTI

SENTRIPEST

2000

SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA

Sobota, 5. februar 1994.

Tako mi je, kot da sem pol svojega življenja čakala na današnjo soboto.

Ko me je ravnatelj šentruperske šole Jože Zupan, prežarjen notranjega ustvarjalnega ognja, povabil k Vam na začetek razstave - stalne razstave slovenskih slikanic, prevedenih v tuje jezike za otroke sveta, sem vedela, kako pomembno je to dejanje.

Vedela sem, da bo taka stalna razstava preverjeno dragocen kamenc v mozaiku kulturnega prizadevanja mojega rodu, Vašega rodu.

Šentruperska šola je tej nenavadni knjižnici zgradila gnezdo.

Jože Zupan je vsadil zrno, ki bo zraslo v drevesce, v drevo, v žlahtno pričo slovenske biti.

Vaša Kristina Brenkova



900100774

MED SLIKANICAMI JE TUDI DOSTI SLOVENSKIH LJUDSKIH ZGODB



OSREDNJI DEL SLIKANIC PRIZNANIH PISATELJEV



SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA

Ni najvažnejše, kaj drugi povejo in pokažejo nam, važnejše je vedeti, kaj smo mi sposobni povedati in pokazati narodom okoli sebe.

Franček Rudolf

Slovenska slikanica se je rodila po drugi vojni, ko so v Ljubljani ustanovili prvo slovensko Akademijo za likovno umetnost. Še poprej, maja meseca 1945 pa smo zasnovali prvo založbo knjig za mladino Mladinsko knjigo.

Nato so naši najmlajši bralci dobili knjižico Župančičevih pesmi MEHURČKI z barvnimi podobami slikarke Marlenke Stupica. Kmalu so izšle tudi Vorančeve SOLZICE, ta biser književnosti za mladi rod - s črno-belimi ilustracijami Franceta Miheliča. Škoda, ker Prežih ni dočakal Bizovičarjevih ilustracij svojih črtic, saj si je tako srčno želel videti svoje edino mladinsko delo z barvnimi ilustracijami. Še danes obe knjigi ponatiskujejo. In če bi Prežih še danes živel, bi lahko dočakal že tretje ilustracije svojih Solzic - danes je to storil koroški umetnik Leander Fužir. - Založba bi knjižici že ob prvem natisu rada poslala tudi slovenskim otrokom po svetu, a ni in ni šlo.

Če ne moremo obdariti svojih otrok po svetu, bomo pa ustvarjali SLIKANICE ZA OTROKE SVETA, smo rekli. Vsak dan je raslo število ilustriranih knjig in čudovitih slikanic, gradile so se steze in stezice tudi do otrok po svetu in misel se je trdneje vraščala v snovanje naše kulture. Pisatelji so nam pisali odlične tekste, mladi diplomiranci naše prve Akademije so želeli slikati in risati. Zakladnica je bogatela. Povezali smo se še s šestimi založbami v Evropi in uspelo je. Le dobiček je bil presneto majhen ali ničev. Pa mi je vseeno žal, ker je tako žlahtna zamisel zamrla - še posebej zdaj, ko imamo prvič v zgodovini samostojno državo ...

Leta 1994 pa je na šentruperski šoli na Dolenjskem profesor Jože Zupan zasnoval in s pretanjenim čutom za vrednote ustanovil galerijo SLOVENSКИH SLIKANIC ZA OTROKE SVETA. Ob slikanicah mu je zrasla

še stalna razstava IZVIRNIKOV SLIKANIŠKIH PODOB. Naši slikarji in ilustratorke so jih podarjali - in še vedno to počno.

Bil je srečen dan, ko so - z veliko prizadevnostjo in ljubeznijo zbrane slikanice in podobe - našle svoje varno gnezdo na šoli dr. Pavla Lunačka v Šentrupertu. Za začetek je bilo 43 slikanic v tujih jezikih - danes jih je 300 v dvajsetih jezikih, ob njih pa je zrasel tudi mozaik zbranih izvirnih podob - čez 200 jih je - za žlahtni zgodovinski spomin.

Kot da so se mi uresničile tihe srečne sanje ...

Vse, kar nam ohranja vero vase in bogati živost rodu, hoče dolgo živeti in žarčiti na vse štiri strani našega sveta. Profesor Jože Zupan, nadarjen organizator in tenkočuten zapisovalec, se zaveda zaklada, ki ga je ustvaril svojemu rodu. Na obisk k vzorni šoli prihajajo tudi pedagogi s primorske dežele in s prekmurskih ravnin, prebuja se Slovenija ...

Galerija pa živi - kot drobcen biser v zakladnici našega kulturnega snovanja; vemo, da bo še dolgo živel.

Saj biseri ne umirajo.

Ljubljana, v juniju 2000.

Kristina Brenkova

SLIKANICE ELE PEROCI IN SVETLANE MAKAROVIČ BODO
ŽIVELE TUDI V TRETJEM TISOČLETJU





VELIKI SVET V MALEM PROSTORU

Pobudnica zamisli SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA dr. Kristina Brenkova je nekega decembrskega dne 1993 glasno razmišljala, kako bi bila srečna, če bi se nekje našlo gnezdece za slovenske slikanice, ki so jih s takšno ljubeznijo nekoč izdajali v različnih jezikih. Nič nisem pomišljal - četudi je naša knjižnica majhna, bi se v njej našel prostor za takšne slikanice v različnih jezikih. Pravzaprav mi je pri odločitvi pomagal s svojimi mislimi pisatelj Ciril Kosmač - še danes mi zvenijo njegove misli: "Da, zdi se mi, da mali narodi bolj ali vsaj drugače ljubimo svojo domovino, kakor jo ljubijo veliki. Majhna je ... in ker ne moremo opevati njene prostranosti, opevamo in poveljučujemo njene koticke, ki so polni lepote, kajti lepota je podobna resnici; resnica ne potrebuje debele knjige, da se nam razjasni, lepota ne širnega, brezmejnega prostora, da se razmahne, razbohoti in razcvete. Naj prostranost bobni in poje svojo mogočno pesem, resnična lepota tiho žari." - Videnje se je uresničilo: naša mala knjižnica je s številnimi slikanicami v različnih jezikih nenadoma postala velika - veliki svet se stiska v malem prostoru - a še vedno žari. A pojdemo lepo po vrsti: časa za oklevanje ni bilo zadosti, saj smo želeli, da bi bil začetek že ob bližajočem se kulturnem prazniku, hkrati pa bi bilo to dejanje uvod v počastitev 375-letnice šolstva v Šentrupertu - čemur smo v šolskem letu 1993/94 posvetili osrednjo pozornost.

Slikanic v različnih jezikih je bilo v založbi Mladinska knjiga le bolj malo, saj je že nekaj let minilo, odkar je zadnja takšna slikanica izšla. Prva pri širjenju slikanic je bila pobudnica sama - pisateljica dr. Kristina Brenkova. A že takrat, ko se je za odprtje nabralo 43 slikanic, je bilo slutiti, da ne bomo dolgo ostali pri tej številki..

Sobota, 5. februarja 1994, je bila tiho slovesna. Dogajanje tistega dne je najbolje izrazil naš nekdanji učenec, danes profesor slovenščine Ivan Gregorčič, ki je v Kroniko zapisal:

"Zamisel in začetek izvedbe kažeta, da je tudi majhen kraj s pravo dušo lahko svetovljanski."

Že nekaj dni po odprtju stalne razstave se je med darovalce zapisala pisateljica Branka Jurca, še posebej pa se je število povečalo z darilom pisateljice Ele Peroci, temu je sledilo darilo Suhodolčanove žene

Marije. Potem pa se je upočasnilo - eno je podarila akademska slikarka Roža Piščanec, drugo akademska slikarka Jelka Godec - Schmidt, kakšna se je staknila še v kakšni knjigarni - za konec šolskega leta je bilo v knjižnici 73 slikanic.

Vsako zbiranje pa je hkrati tudi strast; četudi je bilo vedno teže širiti, je bilo toliko večje veselje ob vsaki novi slikanici - med darovalce sta se prištela še pesnika Niko Grafenauer in Kajetan Kovič - le-ta nam je zbirko razširil še na grški jezik, radodarna pisateljica Berta Golob pa je primaknila še Valjavčevega Pastirja v angleškem jeziku.

Potem pa ... ko je bilo čutiti, da ne bomo presegli števila sto, so se nenadoma razširila obzorja. Pripomoglo je srečanje s pisateljem Slavkom Pregljem. Le-ta je od založbe Mladinska knjiga prevzel sodelovanje s tujimi založbami, hkrati pa povedal, da bi se v skladišču založbe Co libri utegnili dobiti še kaj slikanic v tujih jezikih. Že prvi obisk pri založbi Co libri in njeni prijazni direktorici je minil kot v pravljici: odnesel sem 46 slikanic v različnih jezikih, največ broširanih, pa tudi zaprašenih, a je bilo za te slikanice rešitev, da so prišle iz vlažnega kletnega prostora na svež zrak. Tudi drugi obisk v začetku 1996 je prinesel še 55 slikanic. Tako se zbirka ni približala samo stotim izvodom, pač pa je bilo že blizu 200 enot. Koliko bogastva v tako tankih knjižicah!

Ob takem bogastvu slikanic v različnih jezikih sveta ni bilo mogoče, da bi bile slikanice le kot okras stenam knjižnice. Zaživele so v zimskih počitnicah, ko so jih najbolj prizadevni bralci za bralno značko prijeli v roke; po svojih močeh so skušali razvrstiti slikanice po jezikih, pomerili pa so se tudi v prevajanju odlomkov iz nemškega in angleškega jezika. Ugotovili so, da ni zadosti, če za silo obvladaš tuji jezik, treba se je tudi poglobiti v pisatelja, če hočeš, da boš lahko tako prevedel, da bo bralec v delu čutil domačnost, saj njega navadno ne briga, iz katerega jezika je bilo delo prevedeno.

Dogodek, ki je bil kot voda na mlin, pa se je zgodil v februarju 1998. Ivan Bizjak, ki je zelo delavno zaznamoval življenje v različnih obdobjih - od pedagoškega svetovalca do direktorja Mladinske knjige in prvega človeka pri Prešernovi družbi - je prva leta upokojitve zaznamoval kot pisec mladostnih spominov. Najprej smo dobili slikanico Srečelov in Dva petelina, nato pa še slikanico Nori bik, ki je istega dne izšla kar v sedmih različnih jezikih - v jezikih naših sosedov in še v dveh svetovnih jezikih. Da mu je lahko tak podvig

uspel, je skupaj s sinom ustvaril založbo Sanjska knjiga (Ime založbe je simbolično: tudi sanje kdaj postanejo resničnost.). Verjetno bi lahko tudi za to dejanje tako rekel, kot je že svoje dni ugotavljala urednica dr. Kristina Brenkova, da je bil dobiček pri slikanicah v tujih jezikih ničn.

A vseeno je bil to dogodek, ki se že dolgo ni zgodil; zato smo v naslednjem šolskem letu z veseljem povabili pisatelja Ivana Bizjaka na šolo, z njim pa je prišel tudi ilustrator Rudi Skočir; tedaj je avtor slikanico Nori bik podaril za našo zbirko ...

Šele v 1998. letu smo začutili, da med razstavo SLOVENSKIH SLIKANIC ZA OTROKE SVETA ne sodijo samo slikanice v tujih jezikih, pač pa tudi v materinščini, saj so vendar naše slikanice spodbudile založnike, da so jih izdajali v različnih jezikih. A je bilo težavno tudi pri tem širjenju: Mnogih priljubljenih slikanic ni bilo več na policah knjigarn, le bolj poredko pa se zgodi, da Mladinska knjiga slikanico ponovno izda.

Pa vendar - NAŠE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA so se širile, treba je bilo narediti dodatne vitrine, poiskati in izkoristiti sleherni kotiček, da bi slikanica zaživela. Hkrati pa se je vedno bolj vrivalo spoznanje, ki ga je čustveno kar težje razumeti: Kako to, da se zdaj, ko imamo prvič samostojno državo, tako redko zgodi, da našo slikanico ponudimo otrokom vsega sveta v njihovih jezikih. Zato je vsaka takšna slikanica kot žarek upanja, kot iskra, ki se bo morda kdaj razplamtela - vsaj upati moramo, da bo tako. Takšna iskrica je bil nasmejani obraz založnika Davida Tasiča, ki je za našo zbirko podaril slikanici Svetlane Makarovič Tacamuca in Sovica Oka, prevedeni v nemški jezik.

Poletje 1999 je minilo tudi v sodelovanju z Mladinsko knjigo. Založba je posodila Bibliografijo, da bi pregledal, katera dela že imamo, kaj pa bi se morda le še dobilo v arhivih, kjer bi se stiskala po dva izvoda posameznega naslova. Poletje, čas dopustov in počitnic, vse stvari počasneje rešuje - a vendar se je v oktobru naša zbirka razširila za skoraj dvajset enot - nekatere slikanice so čakale več kot trideset let, da so se zvrstile v zbirki sovrstnic v različnih jezikih.

14 Vesel sem bil novoletne čestitke akademske slikarke Mojce Cerjak, ker je sporočila, da so pri reviji Galeb v Trstu izšle Kosovelove pesmi Deček in sonce kar v štirih jezikih - in te slikanice so se že v januarju bohotile v naše zbirki.

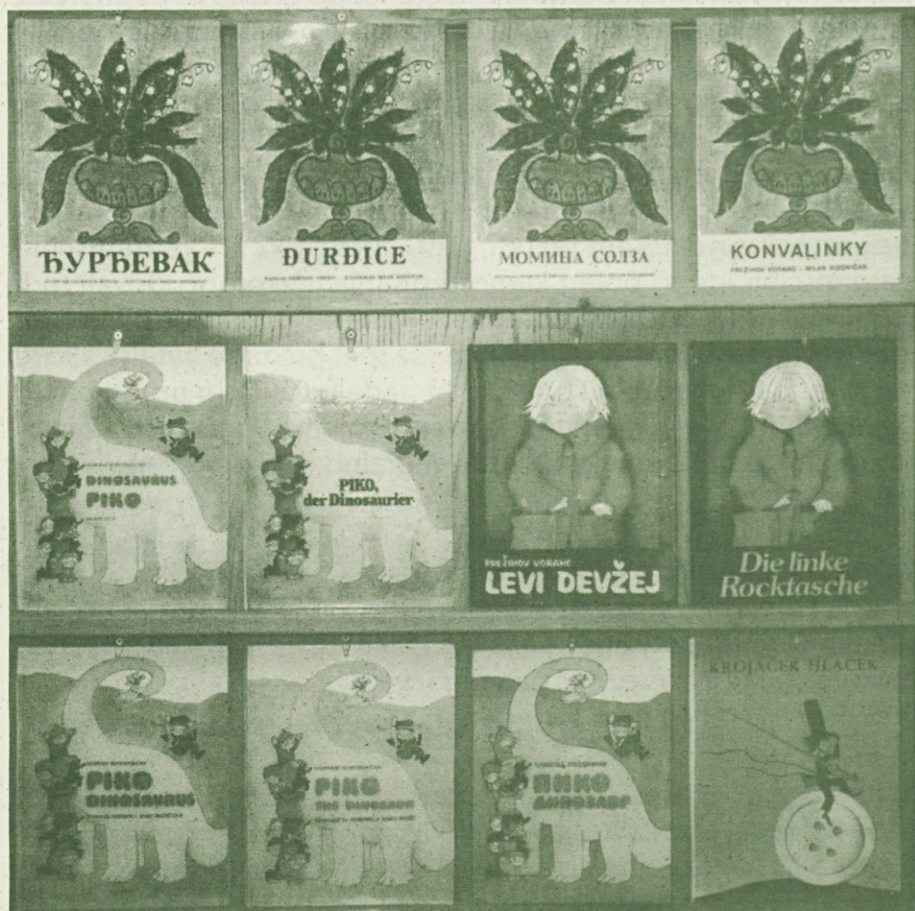
Že kar dolgo časa sva se pogovarjala z vodjo največje slovenske knjigarne Andrejo Mlinar, kako bi vsaj del te zbirke predstavila tudi v Ljubljani - ali v izložbi ali kako drugače. Zamisel se je uresničila v maju 2000, ko je bilo ob razstavi Bologna po Bologni razstavljenih tudi 114 naših slikanic - kot da smo skupaj uresničevali misel, večkrat ponovljeno: Lepoto je treba deliti. Lepota ni nič manjša, če jo občuti več ljudi.

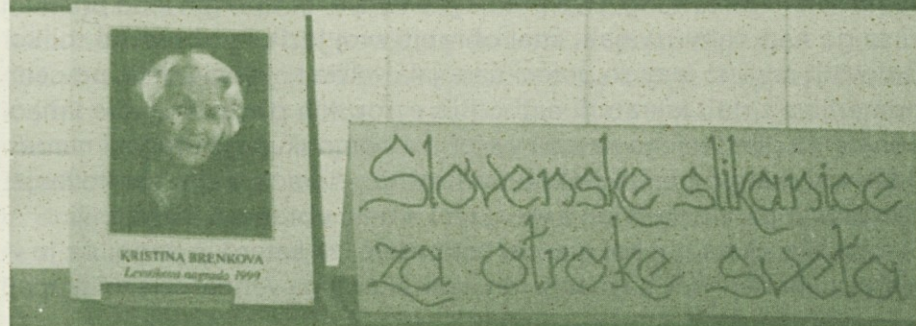
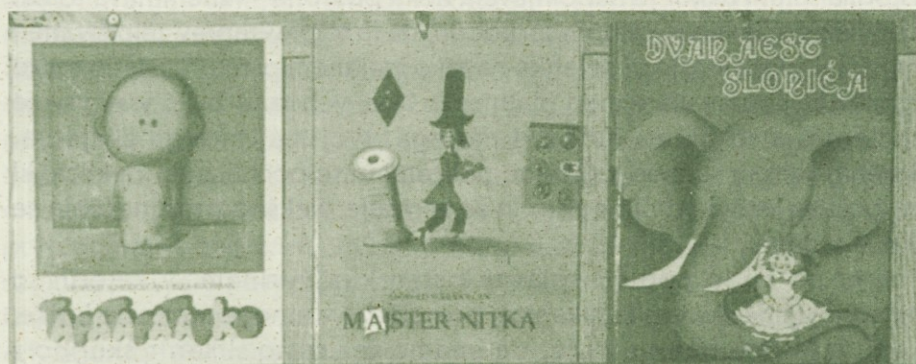
Zdaj so slikanice spet na svojem mestu. Pripravljene, da morda še kdaj pokukajo skozi okno posameznega razstavnega prostora v širši svet - še verjetneje pa je, da bo vedno več ljudi, ki si bodo zbirko v celoti zaželeli ogledati na naši šoli. Ne samo, da bi si zbirko ogledali kot razstavo, ob kateri bežno pogledamo, pa gremo že naprej, pač pa bi se ob tej razstavi prebudila davna misel o živosti našega jezika: naša materinščina se je oblikovala v evropskem prostoru - začetek sega k Brižinskim spomenikom, se ustavi spomin ob Trubarjevi prvi knjigi in hiti dalje do Martina Krpana; za to pripovedko radi rečemo, da je zgodba o tem, kako je preprosti Slovenec reševal dunajski dvor - a kako dolga so bila prizadevanja, da so lahko to zgodbo prebrali tudi otroci v nemškem jeziku - tisti otroci, ki jim je nemščina materinščina, da so poleg klenosti pisanja lahko občudovali tudi zlitost ilustracije akademskega slikarja Toneta Kralja - to je bila dolga zgodba! Prav ob tem razmišljanju pa se spet prikrade misel: Kako je mogoče, da danes ni nikogar, ki bi nadaljeval delo urednice dr. Kristine Brenkove in njenih sodelavcev - saj smo končno tudi zaradi vrhunskih pisateljev in ilustratorjev moralno dolžni predstaviti jih v širšem svetu?!

Kakorkoli že: zbirka SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA - menda edina v slovenskem prostoru - je pripravljena, da nas bogati, hkrati pa je tudi potrditev, da je NAŠ MATERNI JEZIK enakovreden jezikom - ne le Evrope, pač pa vsega sveta.

Jože Zupan

PREŽIHOV IN SUHODOLČANOV SVET





SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA - NAŠE OKNO V SVET

Po napornem šolskem dnevu sem obiskala še našo šolsko knjižnico; vstopila sem. Prostor je napolnjevala neka posebna - vznemirljiva tišina, ki mi je s svojim tihim glasom sporočala, da je to pravzaprav zelo živahen prostor. Le kje drugje bi se lahko na tako majhnem prostoru znašlo toliko zgodb, ki, čeprav užete med platnice in liste, vendarle živijo vsaka svoje življenje, a so hkrati tudi del mojega, tvojega, našega življenja. Sprehajala sem se med knjižnimi policami in se počutila kot deklica, ki na božični večer odvija darilo in se sprašuje, kakšno presenečenje se skriva v njem.

Potem pa mi je pogled splaval k stenskim vitrinam, v katerih so razpostavljene slovenske slikanice, prevedene v mnoge svetovne jezike, kajti naša šola ima to srečo, da imamo čez tristo slikanic skupno z njihovimi prevodi v kar 20 jezikih. Z ene stene sta me pozdravljali nesmrtna Muca Copatarica avtorice Ele Peroci in Šivilja in škarjice Dragotina Ketteja, z druge pa mi je Martin Krpan z močnim glasom voščil: 'Dober dan!' Spomnila sem se zgodbe o tem, kako je naš, slovenski junak - preprosti kmečki sin, rešil cesarski Dunaj pred hudobnim Brdavsom. Da, res je to le pripovedka, toda pogosto se v takšnih zgodbah skriva tudi zrnce resnice.

V zgodovini je precej dokazov, da smo tudi Slovenci sodelovali pri ustvarjanju današnje podobe Evrope, torej smo njen bistveni sestavni del. Ob tem se poraja vprašanje, ali smo res tako majhni in nepomembni, kakor si morda o nas mislijo drugi in tudi - pa če si priznamo ali ne - pogosto tudi mi sami. Vedno so nas imenovali 'narod hlapcev in dekel.' Pa bi se 'narod hlapcev in dekel' znal postaviti za svoje pravice in vedno, kadar je bilo zares hudo, znal premagati težave, bi v dolgih letih pritiska, ki so ga nad nami izvajali, znal ohraniti svoj jezik in ubesediti toliko čudovitih misli, iz česar so potem nastajala velika književna dela, povsem primerljiva z deli takratnih najboljših evropskih piscev?! Ljudje lahko ponesemo glas svojega naroda v svet, da bomo skupaj z drugimi narodi odkrivali, kaj pomenijo pojmi: mir, sožitje, demokracija, spoštovanje človekovih pravic, in živeli z vsem tem v neki ubranosti, harmoniji.

Evropa bi morala biti kot glasba, kot pesem, za katero je jasno, da je v njej pomemben vsak najmanjši ton, vsak akord, pa vendar šele vsi skupaj

tvorijo celoto, ki je nepopolna, če manjka kateri koli delček.

Kadar bodo rekli, da smo majhni, bom priznala, da je to res, a da smo nepomembni - tega nikoli. Vedno bom rekla, da sem ponosna, ker sem Slovenka, da sem vejica drevesa ljudstva, ki govori slovensko.

Naša lipa je zelenela mnogo let in še zdaj zeleni. Marsikdaj so bili tisti, ki so jo ohranjali zeleno, narodni buditelji - pesniki, pisatelji in drugi napredni kulturni delavci, ki so imeli radi lepo slovensko besedo in niso dopustili, da bi izumrla. Dr. France Prešeren, naš največji poet, je zapisal, da je 'slep tisti, ki se s petjem ukvarja', a če ne bi bilo v naši zgodovini nekaj takih 'slepih' ljudi, bi mi dandanes ostali slepi za vse lepote naše dežele, od morja, ki s šumenjem valov pripoveduje zgodbe davno minulih dni, do zasneženih gora, ki so kot stražarji vseskozi bedele nad potomci starih Slovanov, in bili bi slepi tudi za naš lepi jezik, ki med redkimi na svetu pozna čarobnost dvojine.

Da, vse to mi je povedala ena sama drobna knjižica o Martinu Krpanu. A tudi druge slikanice slovenskih avtorjev, ki so prevedene v tuje jezike, me niso pustile, da bi jih prezrla.

'Kaj pa me, smo mar nepomembne?' so me spraševale. In ker taka vprašanja terjajo odgovor, sem jim v mislih iskreno odgovorila: "Ve ste moje okno v svet, zaradi vas se mi odpirajo neke nove, vesoljne razsežnosti, ki se jih z razumom ne da razložiti, zaradi vas nisem ozek človek, ki bi mu bili pomembni le dosežki njega samega in njegovega lastnega naroda, pač pa mu je mar tudi za dogajanja v evropskem in svetovnem merilu, saj se drug od drugega učimo in se med sabo dopolnjujemo."

Za hipec se mi je zazdelo, da je knjižnica zaradi slikanic neprimerno večja, kot je v resnici. Vsaka slikanica namreč pomeni povezavo z drugimi otroki v Evropi. Morda si prav v tem trenutku deklica iz Londona ogleduje angleški prevod Mačka Murija in se sprašuje, če tudi kdo drug na svetu razmišlja o pomenu povezanosti med narodi preko umetnosti. Takrat sem se počutila bližje svojim vrstnikom kot kdajkoli prej in v mislih občudovala vse pisatelje, ki so v preteklosti pisali knjige, jih pišejo danes in jih bodo tudi v prihodnje, ne da bi vedeli, da si morda postavljajo spomenik večnega življenja in gradijo mostove med različnimi ljudstvi. Tudi Slovenci se lahko s svojimi dosežki na kulturnem, športnem področju in drugod povsem enakovredno primerjamo z dosežki najrazvitejših evropskih držav. Če pogledamo s tega zornega kota, smo že davno del Evrope!

Ena izmed stvari, ki dajejo življenju lepoto in smisel, je prav gotovo tudi umetnost, v kateri se lahko najde vsakdo izmed nas. Umetnost je tudi doseganje ciljev, iskanje izzivov, brez katerih je prihodnost porazna. Poskusimo se ozreti vase in ugotoviti preprosto resnico: vsi smo del mozaika, katerega čar je v tem, da je sestavljen iz mnogoterih kamenčkov, ki so vsak po svoje lepi ravno zaradi raznolikosti. Naš cilj za prihodnost naj bo, da bodo Slovenija in vse ostale države Evrope skupaj sestavljale pisan mozaik, v katerem bo prav vsak kamenček enakovreden drugim. Naj bodo kamenčki čudoviti v svoji barvni enkratnosti in neponovljivosti, kajti svet ni le bel in črn - vmes je še mnogo barv.

Nenadoma se mi je vsa ta zbirka slikanic slovenskih ilustratorjev in slovenskih avtorjev, predstavljena v različne jezike, zazdela kot ogromen mozaik, v katerem so združeni vsi mladi bralci Evrope. In na koncu vsega tega kraljestva otroštva sem začutila hvaležnost, ker se je pobuda pisateljice dr. Kristine Brenkove, dolgoletne urednice založbe Mladinska knjiga in soustvarjalke slikanice v različnih jezikih, uresničila prav na naši šoli z ravnateljem in s knjižničarjem prof. Jožetom Zupanom. Našemu knjižničarju ni bilo žal potrpati na vrata založb in številnih pisateljev, ki so bili pripravljeni podariti slikanice šoli. Zbirka je nastala ob 375-letnici šolstva v Šentrupertu pred šestimi leti; sprva je štela samo 43 slikanic - danes pa je samo knjig, ki so povezane z imenom Ele Peroci, kar 42, 22 je takih, na katerih je napisano ime Leopold Suhodolčan, z vseh sten se obračajo vate znana imena pisateljev in ilustratorjev. Res je največ takih slikanic že izšlo pred več kot 15 leti, zato pa je knjižničar toliko bolj vesel, če tudi v današnjem času odkrije podobna prizadevanja; lani se mu je to zgodilo s slikanico Ivana Bizjaka *Nori bik* - slikanica je izšla v sedmih jezikih, letos pa so se v bogastvo lepote Mojce Cerjak odele pesmi Srečka Kosovela *Deček in sonce* - tudi v štirih jezikih.

Kaj niso vse te slikanice kot sonce - ves ta svet slikanic kot dokaz, da smo že davno sestavni del velikega človeštva, ki mu pravimo Evropa?! In naša knjižnica je tako tudi Evropa v malem.

Dan se je prevesil že v popoldne, ko sem se vsa zamišljena pomikala proti domu - in tedaj sem bila tudi jaz kamenček v mozaiku Evrope.

PREPROSTE BESEDE

GLASILO OSNOVNE ŠOLE DR. PAVLA LUNAČKA

SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA

OB TRIDESETLETNICI IZHAJANJA GLASILA

Šolsko leto 1999/2000 XXX. / 1

Zamisel: prof. Jože Zupan v sodelovanju z dr. Kristino Brenkovo

Sodelovala: mentorica novinarskega krožka Danica Zupan

Uredil: prof. Jože Zupan

Fotografsko gradivo: STUDIO 5 Marko Kapus

Tehnično uredil in oblikoval: dipl. inž. arh. Rupert Gole

Tisk: Otisk Trebnje

Število izvodov: 500

Šentrupert

2000

Po mnenju Ministrstva za kulturo spada šolsko glasilo

PREPROSTE BESEDE

med proizvode, za katere se plačuje 8 % davek od prometa
proizvodov

PREPROSTE BESEDE
SLOVENSKE SLIKANICE
ZA OTROKE SVETA

V ŠENTRUPERTU, 5. FEBRUARJA 1994

KRISTINA BRENKOVA:
SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA

JOŽE ZUPAN:
VELIKI SVET V MALEM PROSTORU

ANDREJA UDOVČ:
SLOVENSKE SLIKANICE ZA OTROKE SVETA -
NAŠE OKNO V SVET

dr. Pavla Lunačka

Šentrupert

PREPROSTE BESEDE

ŠOLSKO LETO 1999/2000

XXX. / I

II 447 158/1999/00



900100774,1

COBISS 0

